

Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra Jærnet

Citation: Kidde, Harald: "Jærnet", i Kidde, Harald: *Jærnet*, udg. af Knud Bjarne Gjesing ; Thomas Riis , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, isamarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1990, s. 54. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kidde04ny-shoot-idm140608067655120/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Jærnet

Drabanter, skal han ende i Karistad Tårn! Men kom han til Morgongåfva, bød Fader ham indenfor og gav ham at spise og lod ham varme sig ved Ovnen og rvætte sine stakkels Fodder, der altid, Vinter og Sommer, var lige nøgne på Birkeharkssandalerne, og lyttede længe til ham. Ti ene til Fader af alle Herremændene vilde Zegoel tale. »Han er sindsygt,« sagde Fader, »og dog hører jeg ham gerne,« og han rystede på Hovedet, som förstod han ikke hvorfor.

Men i dette Øjeblik, her i »Bjærget«s Inderste, förstod Steffan. »En Ånd taler igennem ham,« sagde Fader. Om den Ånd kunde få de Blinde til at se, de Lammede til at gå, og Blodet i ham selv til at tie – ja: bryde Jorden af Jærnets Magt!

Og nu, da Blinde-Olle, der intet vidste om, at Zegoel var kommet, sang videre:

»Fast jag Guds verk ej ser,
hans ånde är trug när . . .«

kom Steffan til at ryste over alle Lemmer, som var hin opladende og sejrende Hånd over han. Ja Gud – fri mig ikke *til* Jærnet, men *fra* Jærnet!

I det samme mærkede han Susans Ånde lige på sin Kind:

»Uf Steffan, dér er han! for mig forbi ham! jeg vil ikke være herinde, uf, hvor han ser på mig!«

Steffan stirrede i hendes Øjne, der var store og hvidlige af Skræk. Var hun bange for *ham*, som han selv og Staklerne dér i Mørket begærede? Se hvor de rakte og fangede mod ham med visne Hænder, med Stumper af Arme, med halvåbne Munde! Susanna – *hvem* var hun? Anderledes end han og de!

O ja, den Elskede, den han vilde! den han greb efter i Tårnet – som nu! Den han vilde . . .? nej, den han *skulde*! Den kendte Gud! Og *han* bad ham om: Hjælp? hun, *hans* Hjælp, *hans* Frelse til hans Ret – nej, til hans Pligt: *til* Jærnet! Lys og stor stod hun dér med det gyldne Hår over de brede Skuldre!

Hånd i Hånd smuttede de ud af Døren, Susanna presset tæt ind mod den ormædte Stolpe, som gyste hun for at røre ved Zegoels hvide, forrevne Klæder.

Og de løb gennem Sneen, gennem Teglovnsmøgerne. Bag dem